MARIE LU

COOL BOOK

LEGENDA

MARIE LU

LEGENDA

Mé mámě.

Přeložil Tomáš Bíla

Copyright © 2011 by Xiwei Lu
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with **G. P. Putnam's Sons**, a division of Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.
Translation © Tomáš Bíla, 2013

ISBN 978-80-7447-169-8

LOS ANGELES, KALIFORNIE

AMERICKÁ REPUBLIKA

POČET OBYVATEL: 20 174 282

ČÁST PRVNÍ

CHLAPEC, KTERÝ ŠEL ZA SVĚTLEM

DAY

Moje matka si myslí, že jsem mrtvý.

Jasně, že *nejsem* mrtvý, ale pro ni je bezpečnější, aby si to myslela.

Aspoň dvakrát za měsíc vídám svůj obraz s nápisem „Hledá se!“ na JumboTronech všude po centru Los Angeles. Vypadá to, jako by se tam dostal omylem. Na většině obrázků, které se na obrazovkách objevují, jsou pozitivní věci: Smějící se děti pod blankytně modrým nebem, turisté, kteří se fotografují u trosek Golden Gate, reklamy Republiky v neonových barvách. Kromě toho tam běží antikolonistická propaganda. „*Kolonie chtějí naši zemi*,“ píše se tam. „*Chtějí ovládnout všechno, co jim nepatří. Nenechte je dobýt váš domov! Podpořte správnou věc!*“

A do toho střihnou můj trestní rejstřík. Rozzáří se na JumboTronech ve vší své pestrobarevné slávě:

HLEDÁ SE JMÉNEM REPUBLIKY
SPIS Č. 462178-3233, „DAY“

HLEDÁN ZA NAPADENÍ, ŽHÁŘSTVÍ, KRÁDEŽ,
POŠKOZOVÁNÍ VOJENSKÉHO VYBAVENÍ
A MAŘENÍ VÁLEČNÉHO ÚSILÍ.
200 000 REPUBLIKOVÝCH DOLARŮ
ZA INFORMACE VEDOUCÍ K DOPADENÍ.

Vždycky vedle té zprávy zobrazí nějakou jinou fotku. Jednou to byl kluk s brýlemi a hustými kudrnatými vlasy kolem celé hlavy. Jindy zase kluk s černýma očima a hlavou vystříhanou dohola. Někdy jsem černoch, někdy běloch, někdy do sněda, hnědý, žlutý nebo rudý, podle toho, co je zrovna napadne.

Jinými slovy, Republika nemá ani zdání, jak vypadám. Zdá se, že o mně dohromady nevědí vlastně nic, tedy nic kromě toho, že jsem mladý a že když projedou moje otisky prstů databází, nic nenajdou. Proto mě nenávidějí a proto jsem ne sice nejnebezpečnější kriminálník v zemi, ale ten nejhledanější. Kvůli mně vypadají jako blbci.

Je podvečer, ale venku už je úplná tma a barevná světla z JumboTronů se odrážejí v kalužích. Sedím na drolící se okenní římse ve třetím patře, schovaný za rezavými kovovými nosníky, aby mě nikdo neviděl. Býval to bytový komplex, ale už dávno se o něj nikdo nestará. Na podlaze pokoje se válí střepy z rozbitých oken a odloupané lístky barvy. V jednom koutě leží na zemi starý portrét Elektora Prima. Zajímalo by mě, kdo tady dřív bydlel — nikdo přece není takový magor, aby se odstěhoval a nechal Elektorovu podobiznu jen tak ležet na zemi.

Vlasy mám jako obvykle schované pod starou kšiltovkou. Oči upírám na malý, jednopatrový dům přes ulici. Ruce si bezděčně pohrávají s přívěskem, který mi visí kolem krku.

Tess se opírá o druhé okno v místnosti a bedlivě mě pozoruje. Dnes večer jsem odpočatý, a ona to jako obvykle pozná.

Epidemie zasáhla sektor Lake opravdu tvrdě. V září JumboTronů pozorujeme s Tess vojáky v černých, horkem vytahaných pláštěnkách, jak na konci ulice prohledávají jeden dům za druhým. Každý z nich má na obličeji plynovou masku. Někdy vyjdou a označí budovu velkým červeným X na vstupních dveřích. Pak už do takové-

ho domu nikdo nevstoupí a nikdo z něj nevyjde — aspoň ne dokud se někdo dívá.

„Pořád je nevidíš?“ zašeptá Tess, tvář ukrytou mezi stíny.

Já se zatím snažím vyrobit ze zbytků plastových trubek neumělý prak, abych se aspoň trochu rozptýlil. „Neudělali si večeři. Neposadili se ke stolu už několik hodin.“ Posunu se a protáhnu si bolavé koleno.

„Možná nejsou doma?“

Vrhnu na Tess podrážděný pohled. Vím, že se mě snaží ukonejšit, ale nemám na to náladu. „Vždyť se tam svítí. Vidíš těch svíček? Máma by nikdy neplýtvala svíčkami, kdyby doma nikdo nebyl.“

Tess se přesune blíž. „Měli bychom na pár týdnů vypadnout z města, co?“ Snaží se, aby její hlas zněl klidně, ale strach v něm je. „Epidemie se za tu dobu přežene a pak můžeš přijít na návštěvu. Na dva lístky na vlak máme peněz víc než dost.“

Zavrtím hlavou. „Jednu noc v týdnu, pamatuješ? Domluvili jsme se, že je budu kontrolovat jen jednou za týden.“

„Právě. Ale tenhle týden jsi tady vysedával *každou* noc.“

„Jenom se chci ujistit, že jsou v pořádku.“

„A co když se nakazíš?“

„Risknu to. A ty jsi se mnou nemusela chodit. Mohla jsi na mě počkat v Altě.“

Tess pokrčí rameny. „Někdo na tebe musí dávat pozor.“ Je o dva roky mladší než já, ale podle toho, jak někdy mluví, by mohla být dost stará na to, aby se o mě starala.

Mlčky pozorujeme vojáky, kteří se nezadržitelně blíží k domu, kde bydlí moje rodina. Pokaždé, když se zastaví u nějakých dveří, jeden na ně zabuší, zatímco druhý je připraven s namířenou puškou. Když do deseti vteřin nikdo neotevře, ten první dveře vykopne. Když se nahrnou dovnitř, můžeme už jenom hádat, jak to

probíhá, ale asi je to vždycky stejné: Jeden voják odebere všem členům rodiny vzorky krve a otestuje je přenosným detektorem, který pozná, jestli je někdo z nich nakažený. Celé to trvá necelých deset minut.

Počítám, kolik vchodů ještě vojáky dělí od domu, ve kterém žije moje rodina. Budu muset čekat minimálně hodinu, abych se dozvěděl, jak to s nimi vypadá.

Z opačného konce ulice zazní příšerný jekot. Otočím se po zvuku a ruka mi automaticky sjede k noži, který mám za opaskem. Tess polekaně sykne.

Je to oběť epidemie. Nejspíš už byla nemocná několik měsíců, protože má úplně popraskanou tvář a krvácí z mnoha boláků. Až se divím, jak ji vojáci při předchozí inspekci mohli minout. Chvíli se po ulici motá sem a tam, očividně dezorientovaná, a pak se vrhne vpřed, ale po pár krocích zakopne a padá na kolena. Ohlédnu se zpátky na vojáky. Teď už si jí všimli. Ten s připravenou puškou vykročí vpřed, zatímco jedenáct dalších zůstává, kde byli, a dívají se. Jedna nakažená nepředstavuje žádnou velkou hrozbu. Voják zvedne pušku a zamíří. Kolem infikované ženy se rozehraje salva jisker.

Zhroutí se na zem a už se ani nehne. Voják se vrátí ke svým kolegům.

Kéž bychom se tak dostali k jedné z těch jejich pušek. Taková pěkná zbraň na trhu nestojí zase tolik — 480 dolarů, míň než sporák. Jako všechny moderní zbraně je přesná, zaměřuje se pomocí magnetů a elektrických proudů a dokáže zasáhnout cíl na vzdálenost tří bloků. Táta mi kdysi říkal, že je to technologie ukradená z Kolonií, ale to by Republika pochopitelně nikdy nepřiznala. Mohli bychom si jich s Tess koupit pět, kdybychom chtěli... Za ta léta jsme se naučili střádat si přebytečné peníze z loupeží a šetřit je pro případy nouze. Ale hlavní problém při shánění zbraně není

cena. Potíž je v tom, že je tak snadno vysledovatelná. Každá zbraň má zabudovaný senzor, který snímá tvar ruky uživatele, otisky jeho prstů a zeměpisnou polohu. Kdyby mě tohle neprozradilo, tak už nevím. Takže zůstávám odkázán na své podomácku vyrobené zbraně, praky z plastových trubek a další hračky.

„Našli další," řekne Tess a nakloní se, aby lépe viděla.

Podívám se na ulici a vidím, jak vojáci opouštějí další dům. Jeden z nich protřepe plechovku s červenou barvou a načmárá na dveře veliké X. Znám ten dům. Rodina, která tam bydlí, kdysi mívala holčičku stejně starou jako já. Když jsme já a mí bratři byli mladší, hrávali jsme si s ní — na schovávanou a hokej s pár prkny a zmuchlaným papírem.

Tess se mě zřejmě snaží přivést na jiné myšlenky, protože kývne na uzlík u mých nohou a zeptá se: „Co jsi jim přinesl?"

Usměju se a rozvážu uzel, aby se podívala. „Něco z toho, co jsme za tenhle týden ušetřili. Až projdou inspekcí, aspoň to budou mít čím oslavit." Prohrábnu se hromádkou dobrot a vytáhnu z ní odřené ochranné brýle. Znovu si je prohlédnu, jestli skla nejsou poškrábaná. „Tohle je pro Johna. Předčasný dárek k narozeninám." Mému staršímu bratrovi bude koncem týdne devatenáct. Slouží čtrnáctihodinové směny v kotelně místní továrny a vždycky, když přijde domů, stěžuje si, jak ho z toho dýmu pálí oči. Tyhle brýle, to byla obrovská náhoda. Podařilo se nám je ukrást z dodávky vojenských zásob.

Odložím je stranou a proberu se zbytkem věcí. Většinou to jsou konzervy s masem a bramborovou kaší, které jsem ukradl z kavárny v jedné vzducholodi, a pak je tam jeden pár obnošených bot s docela dobrými podrážkami. Tak rád bych byl u toho, až si ten balíček rozbalí, ale to bohužel nepůjde. Jediný John ví, že jsem naživu, a přísahal mi, že to mámě ani Edenovi nepoví.

Edenovi bude za dva měsíce deset let, což znamená, že za dva měsíce bude muset projít Zkouškou. Já sám jsem Zkouškou v deseti letech neprošel, a právě proto se o Edena bojím. Je sice z nás tří bratrů jednoznačně nejchytřejší, ale uvažuje hodně podobně jako já. Když jsem dokončil Zkoušku, byl jsem si svými odpověďmi tak jistý, že jsem ani nečekal na to, až je vyhodnotí. Ale pak mě dozorci nahnali do jednoho rohu Zkušebního stadionu spolu s několika dalšími dětmi, orazítkovali nám testy nějakým velkým razítkem a nacpali nás do vlaku, který směřoval přímo do centra města. Nestihl jsem si s sebou vzít vůbec nic, jen ten přívěsek, který jsem měl na krku. Ani jsem se nestačil rozloučit.

Potom, co projdete Zkouškou, se totiž může stát několik různých věcí.

Dosáhnete perfektního skóre — 1500 bodů. To se ještě nikdy nikomu nepovedlo — tedy až na jedno jediné dítě před pár lety, ze kterého pak byla armáda celá pryč. Kdo ví, co se stane s člověkem, který získá tolik bodů? Nejspíš dostane fůru peněz a vysoké postavení, co?

Nasbíráte 1450 až 1499 bodů. Můžete se sebou být spokojení, protože jste právě získali přístup k šesti letům středoškolského vzdělání a další čtyři roky na jedné z republikových univerzit: Drake, Stanford nebo Brenan. Můžete jít pracovat pro Kongres a vydělávat spoustu peněz. Čeká vás radostný a pohodlný život. Tedy aspoň podle toho, jak to tvrdí Republika.

Získáte dobré skóre, tedy něco mezi 1250 a 1449 body. Postupujete na střední školu a pak můžete být přiděleni na vysokou. To není špatné.

Nebo se proplazíte s 1000 až 1249 body. Tím pádem můžete na střední školu zapomenout. Z rozhodnutí Kongresu se stáváte chudáky, tak jako celá moje rodina. S velkou pravděpodobností se buď

utopíte při práci na vodních turbínách, nebo se jednoho dne udusíte výpary v kotelně.

Anebo propadnete.

Zpravidla propadávají jen děti ze slumů. Pokud patříte do téhle nešťastné kategorie, pak vaše rodiče navštíví úředníci, kteří jim jménem Republiky dají podepsat smlouvu, podle níž se vás vzdávají ve prospěch vlády. Řeknou vašim rodičům, že vás odeslali do republikového pracovního tábora a že už vás nikdy neuvidí. Rodičům nezbývá než přikývnout a smířit se s tím. Někteří se prý i radují, protože Republika vyplácí tisíc dolarů jako jednorázové odškodné. Peníze na ruku a o jeden hladový krk míň? Kdo by za to vládě nebyl vděčný?

Až na to, že to všechno je jen lež. Podřadné dítě se špatnými geny nepřináší své zemi žádný užitek. Když máte štěstí, Kongres vás nechá umřít bez toho, aby vás nejprve poslal do laboratoří, kde se snaží zjistit, co vaši nedokonalost způsobilo.

Zbývá pět domů. Tess vidí obavy v mých očích a klade mi dlaň na čelo. „Zase tě začíná bolet hlava?“

„Ne, jsem v pořádku.“ Zadívám se z okna na matčin dům a konečně aspoň na vteřinu zahlédnu známou tvář. Eden se mihnul kolem okna, zadíval se na přicházející vojáky a pak na ně namířil nějaký kovový vynález vlastní výroby. Poté se rychle skrčí a znovu mi zmizí z dohledu. V mihotavém světle svíček zahlédnu už jen jeho blonďatou kudrnatou hlavu. Jak ho znám, nejspíš si ten přístroj vyrobil proto, aby dokázal určit, jak je někdo daleko.

„Vypadá hubenější,“ zamumlám.

„Je živý a zdravý,“ odpoví Tess. „Řekla bych, že to je výhra.“

O několik minut později vidíme Johna a matku. Projdou kolem okna, zabráni do rozhovoru. John a já jsme si celkem podobní, až na to, že on je po dlouhých směnách v kotelně dost pohublý. Jako

většina lidí v našem sektoru má vlasy až na ramena a nosí je svázané gumičkou. Vestu má umazanou od červeného jílu. Je mi jasné, že ho máma za něco kárá, nejspíš za to, že Edena málo hlídal a nechal ho vystrčit hlavu z okna. Pak s ní začne cloumat další záchvat chronického kašle, ale když jí chce John pomoct, odstrčí jeho ruku stranou. Tiše si povzdychnu. Tak. Aspoň vím, že jsou všichni tři dost zdraví na to, aby mohli chodit. I kdyby byl někdo z nich nakažený, ještě pořád to není v tak pokročilém stádiu, že by se nemohli uzdravit.

Nemůžu přestat myslet na to, co by se stalo, kdyby vojáci dveře našeho domu označili. Už je vidím, jak by celí zkoprnělí stáli uprostřed obýváku a čekali, až vojáci odejdou. Potom by máma nasadila statečný výraz, ale sama by zůstala vzhůru celou noc a tiše by si otírala slzy. Ráno by začali dostávat malé příděly jídla a vody a prostě by čekali, až se uzdraví. Anebo zemřou.

Moje myšlenky zabloudí k penězům, které jsme spolu s Tess ukryli v naší tajné skrýši. Dva a půl tisíce dolarů. Dost na to, abychom z toho žili celé měsíce... ale ne dost na to, abych své rodině sehnal léky proti epidemii.

Minuty se táhnou donekonečna. Schovávám prak a hrajeme s Tess kámen, nůžky, papír. (Nevím, čím to je, ale je v téhle hře neuvěřitelně dobrá.) Ještě několikrát se zadívám do matčina okna, ale už se tam nikdo neukáže. Nejspíš se shromáždili u dveří, aby je otevřeli hned při prvním zabouchání.

A pak ta chvíle konečně přichází. Nakláním se z okna tak daleko, že mě Tess zezadu raději přidržuje, abych nepřepadl přes parapet. Vojáci zabuší na dveře. Matka okamžitě otevírá, vpouští je dovnitř a pak dveře zase zavře. Snažím se něco zaslechnout — kroky, jakoukoli známku toho, co se děje uvnitř. Čím dřív to bude za nimi, tím dřív můžu Johnovi propašovat své dárky.

Ticho se protahuje. „Žádné zprávy jsou dobré zprávy, ne?“ zašeptá Tess.

„Moc vtipné.“

V duchu odpočítávám vteřiny. Uběhne minuta. Pak dvě, čtyři, a nakonec deset.

Pak patnáct minut. Dvacet minut.

Podívám se na Tess, ale ta jen pokrčí rameny. „Možná se jim pokazil detektor,“ napadne ji.

Uběhne třicet minut. Neodvažuju se už ani pohnout. Bojím se, že by se zrovna v tu chvíli mohlo něco stát a já bych to propásl. Konečky prstů nervózně bubnují do rukojeti nože.

Čtyřicet minut. Padesát minut. Hodina.

„Něco se stalo,“ zašeptám.

Tess pomalu zavrtí hlavou. „Nevíš to jistě.“

„Ale ano. Co by jim jinak mohlo trvat takhle dlouho?“

Tess otevře ústa a chystá se mi odpovědět, ale než může něco říct, dveře se otevírají a vojáci pochodují ven, jeden za druhým, tváře bez výrazu. Konečně vyjde ven i ten poslední, který za sebou zavře a sáhne si pro něco, co mu visí u pasu. Najednou se mi točí hlava. Vím, co teď přijde.

Voják natahuje ruku s plechovkou a stříká na naše dveře dlouhou šikmou čáru. Potom k ní přidá druhou a vytvoří tak jasně viditelné rudé X.

Tiše zakleju a už se chystám odejít...

... ale pak ten voják udělá něco nečekaného, něco, co jsem ještě nikdy neviděl.

Nasprejuje na dveře třetí, vodorovnou čáru, kterou z písmene X udělá velkou červenou hvězdu.

JUNE

13:47
Drakeova univerzita, sektor Batalla
22 °C

Sedím v kanceláři proděkanky. Už zase. Na druhé straně matných prosklených dveří vidím své spolužáky (všichni jsou aspoň o čtyři roky starší než já), jak se po chodbě courají sem a tam ve snaze zaslechnout aspoň něco z toho, co se tady uvnitř bude dít. Několik z nich bylo u toho, když mě dnes odpoledne dva svalnatí dozorci vytáhli z hodiny vojenské výchovy (dnešní lekce: nabíjení a čištění pušky XM-621). Kdykoli se něco takového stane, rychle se to roznese po celé škole.

Nejnadanější zázračné dítě Republiky už zase něco vyvedlo.

V kanceláři je úplné ticho, jen počítač na proděkančině stole tiše bzučí. Už jsem si zapamatovala každičký detail té místnosti (dlažba z ručně sekaného mramoru dovezená z Dakoty, 324 plastických čtvercových desek na stropě, dvacet stop šedých závěsů po obou stranách velkolepého portrétu Elektora na protější stěně místnosti, na boční stěně třicetipalcová televize s vypnutým zvukem, na které běží titulek ZRÁDCOVSKÁ SKUPINA ‚PATRIOTŮ' BOMBARDOVALA MÍSTNÍ VOJENSKOU ZÁKLADNU, PĚT MRTVÝCH, následovaný titulkem REPUBLIKA VÍTĚZÍ NAD KOLONIEMI V BITVĚ O HILLSBORO). Pro-

děkanka Arisna Whitakerová sedí za svým stolem a cosi klepe do jeho skleněné desky – nepochybně sepisuje zprávu o mně. Za tohle čtvrtletí už to bude osmá. Klidně bych se vsadila, že jsem jediná studentka na Drakeově univerzitě, které se podařilo nasbírat osm důtek za jedno čtvrtletí, aniž by byla vyloučena.

„Včera jste si něco udělala s rukou, paní Whitakerová?" zeptám se po chvíli.

Přestane psát a blýskne po mně pohledem. „Proč myslíte, slečno Iparisová?"

„Děláte nepravidelné mezery mezi úhozy. Zvýhodňujete levou ruku."

Paní Whitakerová si povzdychne a opře se v křesle. „Ano, June. Včera jsem si šla zahrát kivaball a narazila jsem si zápěstí."

Říkala jsem to jako prostý fakt, ale zřejmě to vyznělo jako nějaká provokace a atmosféru v místnosti to rozhodně nezlepšilo. „Něco si vyjasníme, slečno Iparisová," řekne. „Možná si myslíte, že jste velmi chytrá. Možná máte dojem, že byste si za své vynikající výsledky zasloužila nějaké speciální zacházení. Možná dokonce žijete v přesvědčení, že si těmihle *nesmysly* získáte na téhle škole nějaké fanoušky," dodala a významně se zahleděla k proskleným dveřím, „ale *mě* už tyhle naše pravidelné dýchánky v mé kanceláři omrzely. A věřte mi, až dostudujete a budete přidělena na jakýkoli post, který vám tato země vybere, ten seznam důtek na vaše nadřízené dobrý dojem neudělá. Rozumíme si?"

Přikývnu, protože vím, že to ode mě očekává. Ale mýlí se. Já si *nemyslím*, že jsem chytrá. Jsem jediná v celé Republice, komu se podařilo u Zkoušky získat plný počet 1500 bodů. Sem, na nejlepší univerzitu v zemi, jsem se dostala ve věku dvanácti let, o čtyři roky dříve, než sem nastupují ostatní. Pak jsem přeskočila druhý ročník. Tři roky studuju na Drakeově univerzitě s perfektním pro-

spěchem. *Jsem* chytrá. Mám to, co Republika považuje za *dobré geny* – a lepší geny znamenají lepší vojáky a lepší naděje na vítězství nad Koloniemi, jak vždycky připomínají naši vyučující. A když mám pocit, že v odpoledních lekcích vojenské výchovy nemám dostatečný trénink, pokud jde o lezení po stěnách se zbraněmi... No, prostě to nebyla *moje* chyba, že jsem si zkusila vylézt na střechu devatenáctipatrové budovy s XM-621 na zádech. Vždyť to byla snaha o sebezdokonalení ku prospěchu celé země.

Kolují zvěsti, že Day jednou vylezl pět pater za necelých osm vteřin. Jestli nejhledanější kriminálník Republiky dokáže něco takového, jak ho pak máme někdy dopadnout, když sami nebudeme stejně rychlí? A jestli nedokážeme chytit ani jeho, jak chceme vyhrát válku?

Stůl paní Whitakerové třikrát pípne. Stiskne tlačítko. „Ano?“

„Kapitán Metias Iparis je před branou,“ ozve se hlas z reproduktoru. „Přijel pro svou sestru.“

„Výborně. Pošlete ho sem.“ Uvolní tlačítko a namíří ukazováček na mě. „Doufám, že váš bratr vám dokáže promluvit do duše lépe než já, protože jestli vás v tomhle čtvrtletí ještě jednou uvidím ve své kanceláři...“

„Metias to určitě dokáže líp než naši mrtví rodiče,“ odpovím možná o něco příkřeji, než jsem chtěla.

V místnosti zavládne tíživé ticho.

Nakonec, po téměř nekonečném čekání, se zvenku ozve tlumený šramot. Studentky namačkané za prosklenými dveřmi se rozprchnou a místo nich se za matnou výplní objeví vysoká postava. Můj bratr.

Když Metias otevře dveře, zahlédnu za ním několik dívek, které si zakrývají ústa a tlumeně se smějí. Ale Metias se plně soustředí na mě. Máme stejné oči, černé se zlatou jiskrou, stej-

né dlouhé řasy a tmavé vlasy. Ty dlouhé řasy sluší zvlášť jemu. I skrz zavřené dveře slyším chichotání a šepot svých spolužaček. Vypadá to, že přijel na univerzitu přímo z hlídky, protože na sobě má uniformu: černý důstojnický plášť se dvěma řadami zlatých knoflíků, rukavice (neopren, spektrová vložka, kapitánská výšivka), na ramenou třpytivé epolety, vojenskou čapku, černé kalhoty a nablýskané boty. Podívám se mu do očí.

Je bez sebe vzteky.

Paní Whitakerová mu věnuje okouzlující úsměv. „Kapitáne!" přivítá ho afektovaným hlasem. „Ráda vás vidím."

Metias srazí podpatky a letmo zasalutuje. „Je mi líto, že je to opět za těchto okolností," odpoví. „Omlouvám se."

„Vy se nemáte za co omlouvat, kapitáne," odbyde ho proděkanka. Takhle mu lézt do zadku – zvlášť po tom, co o něm před chvílí řekla… „Vaše vina to určitě není. Vaše sestra byla dnes přistižena při tom, že během polední přestávky šplhá na vrchol výškové budovy. Kvůli tomu opustila univerzitní areál a pohybovala se o dva bloky dál. Jak jistě víte, studenti mají k nácviku lezení používat výhradně cvičné stěny v areálu univerzity a opouštět tento areál během dne je zakázáno."

„Ano, já vím," přeruší ji Metias a koutkem oka po mně blýskne pohledem. „Viděl jsem v poledne nad Drakeovou univerzitou kroužit vrtulník a měl jsem… *podezření*, že by v tom June mohla mít prsty."

Byly tam *tři* vrtulníky. Nikdo si netroufl za mnou vylézt na tu budovu, tak mě museli chytat do sítě.

„Děkuji vám za vaši pomoc," řekne Metias proděkance. Pak na mě luskne prsty, abych vstala. „Až se June vrátí do školy, bude se chovat vzorně."

Dělám, že nevidím falešný úsměv paní Whitakerové, a v zá-

věsu za bratrem odcházím z její kanceláře. Jak se objevíme na chodbě, hned se ke mně ženou zvědaví spolužáci. „June," osloví mě kluk jménem Dorian, který mě letos už podruhé (a podruhé neúspěšně) zval na výroční ples školy. „Je to pravda? Jak vysoko ses dostala?"

Metias ho zpraží přísným pohledem. „June teď pojede domů." Pak mi položí ruku na rameno a rázným krokem mě odvádí od spolužáků. Ohlédnu se přes rameno a aspoň se na ně usměju.

„Čtrnácté patro," houknu na Doriana a hlouček si okamžitě začne vzrušeně šeptat. Nějak se stalo, že tohle je nejbližší vztah, který jsem si s ostatními studenty na Drakeově univerzitě dokázala vybudovat. Uznávají mě, mluví o mně... jen tak nějak nemluví *se mnou*.

Takový je život patnáctileté premiantky na univerzitě, na kterou jinak nastupují jen šestnáctiletí.

Metias se mnou celou cestu nepromluví ani slovo. Vyjdeme z budovy na prostranství pokryté dokonale opečovávaným trávníkem, mineme velkolepou sochu Elektora a nakonec projdeme jednou z atletických hal. Zrovna tam probíhá odpolední vojenský výcvik, který jsem měla absolvovat i já. Dívám se na své spolužáky, jak probíhají překážkovou dráhu obklopenou projekčními plátny, na která se promítá obraz rozbombardované krajiny. Všichni drží v rukou pušky a snaží se v běhu co nejrychleji vyměňovat zásobníky. Na ostatních univerzitách se na vojenský výcvik tolik nehledí, ale tady na Drakeově čeká téměř všechny kariéra v armádě. Jen málo absolventů zamíří do politiky a do Kongresu a několik vyvolených si škola nechá, aby tu učili. Ale Drake je nejlepší univerzita v Republice, a protože ti nejlepší jsou vždycky logicky vybíráni do armády, klade se u nás na vojenský výcvik velký důraz.

Metias se snaží zadržovat svůj vztek, dokud neopustíme areál školy, ale sotva vyjdeme na jednu z ulic, které ho lemují, a nasedneme do vojenského džípu, doslova vybuchne. „Vyloučená na týden? Mohla bys mi to vysvětlit?“ uhodí na mě. „Celé dopoledne řešíme povstání těch Patriotů, a když se vracím na základnu, co nevidím?! Vrtulníky dva bloky od univerzity. A holku, která leze na mrakodrap.“

Usměju se na Thomase, vojáka, který sedí za volantem. „Promiň,“ špitnu tiše.

Metias se na mě ohlédne ze sedadla spolujezdce a blýskne po mně pohledem. „Co sis sakra myslela? Věděla jsi vůbec, že jsi utekla ze školního areálu?“

„Ano.“

„Samozřejmě. Vždyť už je ti *patnáct*! Vylezla jsi čtrnáct pater po –“ Zhluboka se nadechne, zavře oči a snaží se uklidnit. „Vážně bych ocenil, kdybys mě aspoň jeden den nechala věnovat se vlastní práci, aniž bych si musel lámat hlavu nad tím, co asi vyvádíš.“

Snažím se zachytit ve zpětném zrcátku Thomasův pohled, ale on raději nespouští oči ze silnice. Samozřejmě, od něj těžko můžu očekávat nějakou pomoc. Je dokonale upravený jako vždycky, má ulízané vlasy a perfektně nažehlenou uniformu. Nenašel by se na něm jediný neposlušný vlas ani nitka. Thomas je o několik let mladší než Metias a v hlídce je jeho podřízený, ale má v sobě víc disciplíny než kdokoli jiný, koho znám. Někdy si přeju, abych dokázala být jako on. Nejspíš těmi mými kousky pohrdá ještě víc než můj bratr.

Mlčky opouštíme centrum Los Angeles a jedeme po dálnici, která pomalu stoupá do hor. Stopatrové mrakodrapy sektoru Batalla jsou vystřídány kasárnami a civilními budovami vysoký-

mi jen dvacet až třicet poschodí. Na střeše každé z nich blikají rudé majáčky a většina z nich je po letošních prudkých bouřkách dost oprýskaná. Jejich stěny pokrývají husté sítě ocelových vzpěr. Měly by se co nejdřív opravit. Poslední dobou byla válka dost intenzivní, ale po několika desetiletích, kdy většinu státního rozpočtu pohltily vojenské výdaje, už by tyhle domy nemusely vydržet další zemětřesení.

Po několika minutách se Metias ozve klidnějším hlasem. „Dneska jsem se o tebe opravdu bál," řekne. „Bál jsem se, že si tě spletou s Dayem a zastřelí tě."

Vím, že to nemyslí jako kompliment, ale neubráním se úsměvu. Nakloním se dopředu a položím ruce na jeho opěradlo. „Hele," řeknu a zatahám ho za ucho, jako jsem to dělala, když jsem byla malá, „je mi líto, že jsem ti nadělala takové starosti."

Podrážděně se ušklíbne, ale poznám na něm, že už ho vztek téměř opustil. „No jo, tohle říkáš pokaždé, Juny. Copak ti Drake nestačí? Jestli ne, tak už opravdu nevím?"

„Ale *víš*... Kdybys mě někdy vzal s sebou na nějakou svou misi, určitě bych se tam naučila mnohem víc a pak bych nedělala maléry."

„Výborný nápad. Tak si zapamatuj, že dokud nedostuduješ a nedostaneš vlastní hlídku, můžeš si o něčem takovém nechat jen zdát."

Kousnu se do rtu. Metias si mě loni jednou – *jedinkrát* – vybral na misi, když se všichni studenti třetího ročníku museli přihlásit na stáž v armádě. Jeho velitel ho vyslal zabít uprchlého válečného zajatce z Kolonií. Metias mě vzal s sebou a společně jsme toho uprchlíka naháněli hlouběji a hlouběji na naše území, pryč od hraničních plotů a pásu území nikoho, který se táhne od Dakoty po Západní Texas a odděluje Republiku od Kolonií, pryč

od válečné fronty, nad kterou je nebe poseté vzducholoděmi. Vystopovala jsem ho v jedné uličce v Yellowstone City v Montaně a Metias ho zastřelil.

Během toho honu jsem si zlomila tři žebra a nechala si do stehna zapíchnout nůž. Teď už mě Metias nechce nikam vzít.

Když konečně znovu promluví, je jeho hlas sice nevrlý, ale cítím z něj špatně utajovaný zájem. „Tak mi řekni," zašeptá, „jak rychle ses vyšplhala do toho čtrnáctého patra?"

Thomas tiše nesouhlasně zamručí, ale já se usměju. Je po dešti. Metias mě už zase má rád. „Šest minut," řeknu tiše, „a čtyřicet čtyři vteřin. Co na to říkáš?"

„To by mohl být nějaký rekord. Kdyby ho ovšem nevytvořil někdo, kdo tam neměl co dělat."

Thomas zastaví na červenou a popuzeně se na Metiase zamračí. „No tak, kapitáne," řekne nesouhlasně. „June… totiž… slečna Iparisová se vůbec nepoučí, jestli ji budete chválit za to, že porušila pravidla."

„Uklidni se, Thomasi," řekne Metias a poplácá ho po rameni. „Porušit jednou za čas pravidla, to se dá omluvit, zvlášť pokud to někdo udělá proto, aby si zlepšil své dovednosti pro blaho Republiky. Vítězství nad Koloniemi, ne?"

Na semaforu se rozsvítí zelená. Thomas znovu upře oči na silnici (zdá se, že v duchu počítá do tří, než šlápne na plyn). „Jistě," zamumlá. „Ale stejně byste si měl dávat pozor, k čemu slečnu Iparisovou vedete, zvlášť když už nemá rodiče."

Metiasova tvář zkamení a v jeho očích se objeví napjatý výraz, který dobře znám.

Je úplně jedno, jak bystrá je moje intuice, jaké známky mám na univerzitě nebo jak dobře si vedu při vojenském výcviku a střelbě na cíl. V Metiasových očích se pořád objevuje ten strach. Bojí

se, že by se mi něco mohlo stát – právě tak, jako našim rodičům, kteří zahynuli při autonehodě. Ty obavy ho nikdy neopouštějí. A Thomas to ví taky.

Neznala jsem naše rodiče dost dobře na to, aby mi chyběli tak jako jemu. Kdykoli se rozpláču, že už je nemám, pláču právě proto, že na ně nemám žádné vzpomínky. Jen matně si vybavuju dlouhé nohy, které chodily po našem bytě, a ruce, které mě zvedaly do vysoké stoličky. Nic víc. Všechny ostatní vzpomínky z dětství – jak jsem se dívala do obecenstva, když jsem dostávala nějakou cenu, jak mi někdo vařil polévku, když jsem byla nemocná, jak mě plísnili a ukládali spát – všechny ty vzpomínky se točí kolem Metiase.

Mineme polovinu sektoru Batalla a projedeme několik bloků chudinské čtvrti. (Copak se ti pouliční žebráci nemůžou držet dál od našeho džípu?) Nakonec dorazíme k zářivým terasovitým domům v Ruby a jsme doma. Metias vystoupí jako první. Když ho následuju, Thomas se na mě přece jen usměje.

„Tak na shledanou, slečno Iparisová," řekne a zasalutuje mi.

Už jsem vzdala snahu přesvědčit ho, aby mi tykal – nikdy se nezmění. Ale zrovna u něj mi vlastně ani moc nevadí, když mi říká ‚slečno'. Možná jednou, až budu starší a Metias se dokáže smířit s tím, že bych s někým šla na rande…

„Ahoj, Thomasi. Díky za odvoz," usměju se na něj a vystoupím z džípu.

Metias počká, až za sebou zavřu, a pak mi pošeptá: „Dneska večer přijdu pozdě." Znovu v jeho očích vidím to napětí. „Sama nevystrčíš nos z bytu, jasné? Z fronty se proslýchá, že dnes v noci odpojí proud do obytných čtvrtí, aby ho bylo dost pro letecké základny. Na ulicích bude pořádná tma, takže zůstaneš doma."

Sklesle přikývnu. Kéž by Republika už vyhrála válku, abychom

taky jednou mohli mít elektřinu celý měsíc bez výpadků. „A kam jdeš ty? Můžu jít s tebou?“

„Budu hlídkovat u laboratoří v Losangeleské ústřední. Přivezou tam várku nějakých zmutovaných virů… Nemělo by to trvat celou noc. A jak už jsem řekl, *ne*. Ty zůstaneš pěkně doma.“ Metias na chvíli zaváhá. „Pokusím se vrátit, jak jen to půjde. Máme si o čem promluvit.“ Pak mi položí ruce na ramena, a přestože se tvářím otráveně, rychle mě políbí na čelo. „Miluju tě, Juny,“ rozloučí se se mnou jako vždycky a pak znovu nastoupí do džípu.

„Nebudu na tebe čekat,“ zavolám za ním, ale už má zavřené dveře a džíp se obrací zpátky do města. „Dávej na sebe pozor,“ dodám šeptem.

Ale už je to zbytečné. Metias mě stejně neslyší.

DAY

Když mi bylo sedm let, můj otec dostal povolení vrátit se z fronty na týden domů. Jeho úkolem bylo uklízet po republikových vojácích, takže byl většinou pryč a matka nás tři kluky vychovávala sama. Když se tehdy vrátil, městská hlídka zrovna přišla na rutinní inspekci našeho domu a odvedla ho na policejní velitelství k výslechu. Zřejmě narazili na něco podezřelého.

Když ho přivedli zpátky, měl obě ruce zlomené a tvář plnou modřin a krve.

O několik nocí později jsem namočil hroudu drceného ledu do benzínu, počkal jsem si, až nasákne a znovu ztvrdne, a zapálil jsem ji. Pak jsem ji prakem vystřelil do okna místního policejního velitelství. Vzpomínám si, jak krátce nato za zvuků sirén dorazila hasičská auta, a taky na to, že ze západního křídla velitelství už nezbývalo nic, co by stálo za to hasit. Nikdy nezjistili, kdo to udělal, a já se k tomu nikdy nehlásil. Nakonec neexistovaly žádné důkazy. Spáchal jsem svůj první dokonalý zločin.

Moje matka kdysi doufala, že to někam dotáhnu. Že překonám hendikep nízkého původu a stanu se úspěšným, možná dokonce slavným člověkem.

Slavný už jsem, ale myslím, že to není přesně to, co si představovala.

★ ★ ★

Už zase se stmívá. Od chvíle, kdy vojáci označili dveře našeho domu rudou hvězdou, uplynulo téměř přesně osmačtyřicet hodin.

Čekám ve stínech boční uličky jen jeden blok od Losangeleské ústřední nemocnice a dívám se, jak se její zaměstnanci pomalu trousí ven hlavním vchodem. Je zataženo a měsíc nesvítí, takže nevidím ani rozpadající se znak Bank Tower na střeše budovy. V každém patře září elektrická světla — luxus, který si mohou dovolit jen vládní budovy a domovy vyvolených. Na ulici před nemocnicí se hromadí vojenské džípy, které čekají na povolení vjet do podzemních garáží. Hlídky kontrolují jejich papíry. Já tiše čekám, oči upřené na hlavní vchod.

Dneska večer vypadám opravdu dobře. Vzal jsem si sváteční boty — tmavé kanady z tvrdé kůže, která už časem změkla, se silnými tkaničkami a ocelovou špičkou. Pořídil jsem je za 150 dolarů z naší skrýše. Do každé jsem si schoval plochý nůž. Když zašoupu nohama, cítím chladný kov na chodidlech. Černé kalhoty mám zastrčené do bot a v kapsách mám připravené černé rukavice a šátek. Kolem pasu mám uvázanou tmavou košili s dlouhým rukávem. Vlasy mám rozpuštěné na ramena. Tentokrát jsem si je sprejem obarvil na černo, takže vypadají, jako bych je vymáchal v oleji. Přes den se Tess podařilo koupit u zadního vchodu jedné vývařovny za pět dolarů kbelík krve z trpasličích prasat, kterou jsem si potřel paže, břicho i tváře. A pro jistotu jsem si obličej ještě zamazal bahnem z kaluže.

Nemocnice zabírá dolních dvanáct pater budovy, ale mně jde jen o to jedno, na kterém nejsou žádná okna. Třetí patro, laboratoř, kde budou uloženy vzorky krve a séra. Zvenčí je třetí patro důmyslně ukryto za pásem ozdobných kamenných obkladů a vybledlých vlajek Republiky, ale já vím, že za touhle fasádou se ukrývá prostor bez stěn a dveří, jediná obrovská místnost plná lékařů

a sester v bílých pláštích a rouškách, zkumavek, pipet, inkubátorů a nemocničních lůžek. Vím to, protože už jsem tam byl. Přivezli mě tam ten den, kdy jsem neprošel Zkouškou — ten den, kdy jsem měl zemřít.

Prohlížím si průčelí budovy. Někdy se mi podaří dostat do domu zvenčí, pokud tam jsou balkóny, po kterých se dá skákat, a okenní římsy, ke kterým se můžu přitáhnout. Jednou jsem zdolal čtyřpatrovou budovu za necelých pět vteřin. Ale tahle je příliš hladká, není, kde se chytit. Budu se do laboratoře muset dostat zevnitř. I v tomhle horku se trochu chvěju a lituju, že jsem Tess nepoprosil, aby šla se mnou. Ale dva se chytají snáz než jeden. A kromě toho to není *její* rodina, kdo potřebuje léky. Ještě jednou se ujistím, že jsem si přívěsek schoval pod triko.

Za vojenskými džípy zastaví osamocená dodávka s logem nemocnice. Několik vojáků vystoupí z vozů a jdou se přivítat se sestrami, zatímco ostatní vykládají přepravky. Celé skupině velí mladý, tmavovlasý muž, celý v černém, až na dvě řady stříbrných knoflíků na kabátě. Napínám uši, abych slyšel, o čem si se sestrami povídá.

„— z okolí jezera.“ Muž si povytáhne okraje černých rukavic. Všimnu si, že pod pláštěm má pistoli. „Mí muži budou dnes v noci hlídkovat u všech vchodů.“

„Ano, kapitáne,“ odpoví jedna ze zdravotnic.

Muž jí zasalutuje. „Moje jméno je Metias. Kdybyste měly nějaké dotazy, přijďte za mnou.“

Počkám, až se vojáci rozejdou kolem nemocnice a muž jménem Metias si začne povídat se dvěma ze svých mužů. Další dodávky přijíždějí a zase odjíždějí, zdravotnice z nich vykládají vojáky se zlomenými končetinami, s tržnými ranami a popáleninami. Zhluboka se nadechnu, pak vystoupím ze stínů a potácím se směrem ke vchodu do nemocnice.

Dojdu skoro až ke dveřím, než si mě všimne jedna ze sester. Očima přelétne mou krvavou tvář a paže. „Můžete mě ošetřit, sestro?“ zavolám na ni a zasténám předstíranou bolestí. „Najde se pro mě ještě místo? Můžu zaplatit.“

Bez lítosti si mě prohlédne a dál si něco píše do svého notesu. Zřejmě jsem na ni neudělal dostatečný dojem. Kolem krku jí visí identifikační průkazka. „Co se stalo?“ zeptá se mě bez zájmu.

Dojdu až k ní, ale pak se přelomím v pase a opřu se rukou o koleno. „Připletl jsem se ke rvačce,“ zalapám po dechu. „Myslím, že mě pobodali.“

Zdravotnice už se na mě ani nepodívá. Ještě si něco zapíše a pak kývne na jednoho z vojáků. „Vemte ho dovnitř.“

Zůstávám stát, zatímco mě dva muži prohledávají, jestli u sebe nemám zbraně. Kdykoli se dotknou mých paží nebo břicha, sténám bolestí. Nože, které mám ukryté v botách, sice nenajdou, ale peněženka s pár dolary, kterou mám v kapse, jejich pozornosti pochopitelně neunikne. Právě jsem zaplatil za vstup do nemocnice.

Kdybych byl ze sektoru boháčů, ošetřili by mě zadarmo. Nebo by zdarma poslali doktora přímo ke mně domů.

Když vojáci sestře naznačí, že jsem čistý, milostivě mi ukáže ke vchodu. „Čekárna je nalevo. Posaď se.“

Poděkuju jí a pajdám ke vstupním dveřím. Muž jménem Metias si mě pozorně prohlíží. Tváří se sice, jako by poslouchal, co mu říká jeden z jeho mužů, ale vidím, jak mě sleduje. Sám si jeho tvář taky zapamatuju.

Zevnitř je nemocnice až strašidelně bílá. Vlevo vidím vchod do čekárny, do které mě zdravotnice poslala — do obrovského sálu plného lidí se zraněními všeho druhu a závažnosti. Mnozí z nich skučí bolestí, jeden muž nehybně leží na zemi. Ani nechci hádat, jak dlouho tu čekají nebo kolik museli zaplatit, aby se vůbec dosta-

li dovnitř. Jen si všimnu, kde stojí hlídkující vojáci: jeden u okénka příjmu, dva u vchodu do ordinace na opačném konci sálu, další hlouček kolem výtahů, všichni s průkazy kolem krku. Pak znovu sklopím oči k zemi, došourám se k nejbližší volné židli a posadím se. Aspoň jednou mi bolavé koleno pomáhá dotáhnout převlek k dokonalosti. Pro jistotu si jednou dlaní pořád držím břicho.

V duchu odměřím deset minut — dost dlouho na to, aby do čekárny přibyli další pacienti a vojáci si mě přestali všímat. Pak vstanu, předstírám škobrtnutí a padám směrem k nejbližšímu z nich. Jeho ruka reflexivně sklouzne ke zbrani.

„Posaď se!“ zavelí mi.

Zakopnu a svalím se na něj. „Potřebuju na záchod,“ zašeptám zastřeným hlasem. Rozechvělýma rukama se chytám lemů jeho černého kabátu, jako bych hledal oporu. Voják se na mě znechuceně zadívá, zatímco ostatní se mu tiše posmívají. Vidím, jak pokládá prst na spoušť, ale pak jeden z jeho kolegů zavrtí hlavou. V nemocnici se nestřílí. Voják mě odstrčí a hlavní zbraně mi ukáže na opačný konec místnosti.

„Támhle,“ štěkne otráveně. „Aspoň si tam opláchneš to svinstvo. A jestli se mě ještě jednou dotkneš, je po tobě!“

Pustím se ho a téměř padnu na kolena. Kožené boty zavrzají na hladké podlaze. Cítím na sobě pohledy vojáků až do chvíle, než se odpotácím na záchod a zamknu za sebou dveře.

Co na tom sejde? Během pár minut na mě určitě zapomenou. A možná to potrvá ještě mnohem déle, než si ten voják, na kterého jsem se pověsil, uvědomí, že mu chybí visačka.

Na záchodě už nemusím předstírat, že mám bolesti. Nacákám si na obličej vodu a drhnu ho, dokud z něj nedostanu prasečí krev a bahno. Sundám si boty a vytáhnu z nich nože, které si strčím za opasek. Pak se znovu obuju a obléknu si černou košili s límečkem,

kterou jsem dosud měl uvázanou kolem pasu. Vlasy si svážu gumičkou a ohon zastrčím za límec košile, aby mi nepřekážel.

Nakonec si natáhnu rukavice a přes nos a pusu si uvážu černý šátek. Jestli mě odteď někdo přistihne, stejně se musím dát na útěk, takže bude jedině dobře, když mi neuvidí do tváře.

Když jsem hotov, špičkou jednoho z nožů odšroubuju kryt ventilace. Potom si připravím průkazku toho vojáka, připevním ji k řetízku s přívěskem a po hlavě se nasoukám do potrubí.

Vzduch ve ventilační šachtě podivně páchne, takže jsem rád, že mám přes tvář uvázaný šátek. Soukám se vpřed, jak nejrychleji to jde. Ventilace má na šířku i na výšku půl metru, takže pokaždé, když se přitáhnu dopředu, musím zavřít oči a připomenout si, že mám dýchat a že mě kovové stěny kolem nerozdrtí. Naštěstí se nemusím plazit daleko — tohle potrubí mě do třetího patra stejně nezavede. Stačí se jen dostat k libovolnému schodišti, kde už budu mimo dohled vojáků hlídkujících u vchodu. Nutím se pokračovat dál a myslím na Edena a na léky, které on, John i máma budou potřebovat, a taky na tu zvláštní hvězdu, kterou jim nasprejovali na dveře.

Po několika minutách dospěju na konec šachty. Zadívám se skrz mřížku krytky a vidím kousky schodiště. Podlaha je dokonale bílá, téměř krásná, ale hlavně široko daleko není vidět ani živáčka. V duchu napočítám do tří, pak přitáhnu ruce k ramenům a vší silou je vystřelím proti mřížce. Kryt odletí a konečně vidím celé schodiště. Je to velký válec s bílými stěnami a malými okénky. Točité schodiště se vine až do závratné výšky.

Teď je rozhodující rychlost, nikoli nenápadnost. *Běž!* Vyklouznu z ventilace a rozeběhnu se do schodů. V půli cesty se chytím zábradlí a vyhoupnu se do protějšího oblouku, o půl poschodí výš. Určitě už mě zachytily bezpečnostní kamery. Nepotrvá to dlouho, než se rozezní poplašný systém. Druhé patro, třetí patro. Dochá-

zí mi čas. Když se blížím ke třetímu patru, strhnu si z krku visačku a na okamžik se zastavím, abych ji protáhl čtečkou na dveřích. Bezpečnostní kamery nestačily spustit alarm tak rychle, aby se zablokovaly vstupy ze schodiště. V zámku to cvakne — jsem tam. Rozrazím dveře.

Jsem v obrovském sále plném lůžek a kovových nádob s různými chemikáliemi. Lékaři i vojáci na mě nechápavě zírají.

Popadnu prvního člověka, který se mi připlete pod ruku — mladého lékaře, který stál kousek od dveří. Ještě dřív, než vojáci stačí sáhnout po zbraních, vytáhnu nůž a přitlačím mu ho pod krk. Ostatní lékaři a sestry zůstanou stát jako přikovaní, jen někteří z nich vyjeknou strachy.

„Střílejte a zabijete jeho," křiknu zpod šátku na kolem stojící vojáky. Teď už na mě míří jejich zbraně a já cítím, jak se lékař v mém sevření chvěje.

Přitisknu mu nůž ještě těsněji k hrdlu, ale dávám si pozor, abych ho nepořezal. „Neublížím vám," pošeptám mu. „Řekněte mi, kde jsou léky proti epidemii."

Přidušeně zasípá a já cítím, jak se v mém stisku začíná potit. Ukáže rukou k chladicím boxům. Vojáci pořád váhají, ale jeden z nich už se vzpamatoval.

„Pusť toho doktora!" křikne na mě. „Ruce nad hlavu!"

Chce se mi smát. Musí to být nějaký nováček. Spolu s lékařem projdu napříč sálem a zastavím se u chladicích boxů. „Najdi to." Lékař rozechvělou rukou otevře dveře boxu a já na tváři ucítím závan ledového vzduchu. Napadne mě, jestli taky cítí, jak rychle mi buší srdce.

„Tady," zašeptá. Spustím oči z vojáků jen na zlomek vteřiny, abych se podíval, kam ukazuje. Půlka lahviček na horní poličce je označená proškrtnutým X: *mutace viru T. Filoviridae*. Druhá polo-

vina nese označení *látka 11.30*. Jenže všechny nádobky jsou prázdné. Léky jim došly. Tiše zanadávám a přelétnu očima další poličky. Mají tu jenom látky zpomalující průběh nemoci a anestetika. Zanadávám podruhé. Ale už jsem v tom.

„Pustím vás," zašeptám lékaři do ucha. „Skrčte se." Pak do něj zezadu strčím takovou silou, až padne na kolena.

Vojáci začnou střílet, ale s tím jsem počítal. Schovám se za otevřené dveře chladicího boxu a poslouchám, jak do nich buší kulky. Popadnu pár lahviček léků, které zpomalují průběh nákazy, a strčím si je za košili. Pak vyrazím. Jedna zbloudilá kulka mě škrábne a do ruky mi vystřelí příšerná bolest. Ale už jsem skoro u východu.

Když proběhnu dveřmi na schodiště, konečně se rozezní alarm. Zároveň s ním ovšem slyším sérii cvakání, jak se všechny dveře na schodišti zamykají. Jsem v pasti. Vojáci se ke mně můžou dostat z každého poschodí, ale já nemám, kudy bych se dostal ven. Z laboratoře zaslechnu tlumené výkřiky a dusot nohou. Někdo zakřičí: „Schytal to!"

Můj pohled ulpí na malých okénkách ve vnější stěně schodiště. Jsou příliš daleko, než abych se k nim dostal ze schodů. Zatnu zuby a vytáhnu druhý nůž, takže teď držím v každé ruce jeden. V duchu se pomodlím, aby na stěnách bylo dost štuku, pak se rozběhnu, odrazím se ze schodiště a vrhnu se proti zdi.

Jeden nůž se zaboří do omítky. Z poraněného ramene mi crčí krev a já tiše sténám bolestí. Visím na půli cesty mezi místem, odkud jsem skočil, a okénkem. Ze všech sil se snažím rozhoupat.

Štuk kolem čepele se drolí.

Za mými zády se rozletí dveře laboratoře a na schodiště se vyhrnou vojáci. Do zdi kolem mě pleskne několik kulek. Zhoupnu se směrem k oknu a pouštím se zabodnutého nože.

Okno se rozletí a já jsem najednou znovu venku, pod zatíženou noční oblohou. Jenže padám. Řítím se k zemi jako padající hvězda. Trhnutím rozevřu košili a nechám ji vlát ve větru, zatímco mi hlavou letí myšlenky. Pokrčit kolena. Nohy pod sebe. Uvolnit svaly. Doskočit na špičky. Překulit se. Země mi letí vstříc. Čekám na náraz.

Dopad na zem mi vyrazí dech. Čtyřikrát se překulím a narazím do zdi budovy na protější straně ulice. Vteřinu tam ležím bezvládný a zcela bezbranný. Nad sebou slyším z rozbitého okénka ve třetím poschodí vzteklý povyk vojáků, kteří až teď zjistili, že musí doběhnout zpátky do laboratoře a vypnout alarm, aby se sami dostali ze schodiště. Postupně se znovu probouzejí mé smysly. Až příliš dobře teď cítím bolest v boku a v paži. Tou druhou si pomáhám na nohy a slzím bolestí. Hrudí mi proletí palčivé bodnutí. Myslím, že jsem si zlomil žebro. Když se pokouším vstát, zjišťuju, že to odskákal i jeden kotník. Těžko říct, jestli toho je víc — adrenalin mi brání vnímat další následky pádu.

Zpoza rohu se ozvou první výkřiky. Musím se soustředit. Teď jsem u zadního traktu budovy, od kterého vede několik tmavých bočních uliček. Vleču se mezi stíny.

Když se ohlédnu přes rameno, vidím malou skupinku vojáků mířící k místu, kam jsem dopadl. Ukazují si na rozbité, krví potřísněné střepy. Je mezi nimi i ten mladý kapitán, kterého jsem viděl u vchodu, muž jménem Metias. Rozkáže svým mužům, aby se rozdělili. Já přidám do kroku a snažím se nevnímat bolest. Shrbím ramena, aby mi černý oděv a černé vlasy pomohly splynout s temnotou kolem. Oči nespouštím ze země. Nejbezpečnější úkryt bude v kanalizaci.

Před očima se mi začínají dělat mžitky. Přitisknu si jednu dlaň k uchu a hledám stopy krve. Zatím nic, to je dobré znamení.

O chvilku později zahlédnu na ulici poklop kanálu. Tiše si vzdychnu, upravím si šátek, který mi zakrývá tvář, a skloním se k němu.

„Stůj! Zůstaň, kde jsi!“

Otočím se a spatřím za sebou Metiase, toho mladého kapitána od vchodu. Jeho pistole míří přímo na mou hruď, ale k mému překvapení ještě nestiskl spoušť. Sevřu prsty kolem rukojeti zbývajícího nože. V jeho pohledu se něco změní a já vím, že ve mně poznal toho chlapce, který se s předstíraným zraněním přibelhal do nemocnice. Usměju se — teď už mám dost ran na to, abych nemusel nic předstírat.

Metias se napřímí a zavelí: „Ruce vzhůru. Zatýkám tě za loupež, přepadení a vandalismus.“

„Živého mě nedostaneš.“

„Klidně tě dostanu mrtvého, jestli chceš.“

Co se děje pak, to už vidím jen rozmazaně. Metiasova ruka se napíná, jak mačká spoušť zbraně. Vší silou po něm hodím nůž. Než stačí vystřelit, zasáhnu ho do ramene a on s tvrdým žuchnutím padne na záda. Nečekám, jestli se zvedne. Vší silou zaberu za poklop kanálu, nohama sklouznu na první dvě příčky a už lezu do tmy. Ještě za sebou přiklopím těžký poklop.

Moje zranění začínají bolet. Tápu kanálem, jednu ruku přitisknutou k boku, a před očima se mi dělají mžitky. Dávám si pozor, abych se nedotýkal zdí. Každý nádech pekelně bolí. *Určitě* jsem si zlomil nějaké to žebro. Ještě jsem dost při vědomí na to, abych sledoval směr, kterým jdu, a snažím se najít co nejrychlejší cestu do sektoru Lake. Tam bude Tess. Najde mě a pomůže mi do bezpečí. Zdá se mi, že nad hlavou slyším dusot bot a pokřikování vojáků. Nepochybuju o tom, že už našli svého kapitána, a možná se dokonce rovnou pustili do průzkumu kanalizace. Jestli mají psy, můžou už být na mé stopě. Záměrně několikrát změním směr a procházím

špinavou splaškovou vodou. Hlasy slyším i za sebou, navíc je doprovází šplouchání vody. Ještě párkrát nahodile změním směr. Hlasy se přiblíží, pak se zase vzdalují. Neztrácím pojem o směru a pořád si pamatuju, kam se chci dostat.

To by bylo něco, že? Dostat se z nemocnice jen proto, abych se nechal zabít tady dole, v bludišti špinavých kanálů.

Počítám minuty, abych se udržel při vědomí. Pět minut, deset minut, třicet minut, hodina. Šplouchání za mnou už je slyšet jen z veliké dálky, jako kdyby se dali jinou chodbou než já. Občas zaslechnu podezřelý zvuk podobný zabublání zkumavky, zasyčení páry nebo průvanu. Přichází to a zase se to ztrácí. Dvě hodiny. Dvě a půl hodiny. Až uvidím příští žebřík, risknu to a vylezu na povrch. Teď už mi opravdu hrozí ztráta vědomí. Z posledních sil vylézám poklopem ven. Jsem v temné uličce. Několikrát se zhluboka nadechnu a mžitky před očima na chvíli přestanou. Teď už jen zjistit, kde to jsem.

Pár bloků odsud vidím Union Station. Už to nebude daleko. Tess na mě určitě čeká.

Tři bloky domů. Dva bloky.

Zbývá mi už jen jeden blok, ale cítím, že to nevydržím. Najdu si v uličce tmavé zákoutí a zhroutím se do něj. To poslední, co vidím, je vzdálená dívčí silueta. Možná jde ke mně. Schoulím se do klubíčka a omdlévám.

Ještě než se svět kolem propadne do úplné tmy, uvědomím si, že na krku nemám svůj přívěsek.

JUNE

Pořád si pamatuju ten den, kdy můj bratr propásl své slavnostní přijetí do armády Republiky.

Nedělní odpoledne. Horko a dusno. Nebe pokryté hnědými mračny. Bylo mi sedm a Metiasovi devatenáct. Můj pes, štěňátko bílého pasteveckého psa jménem Ollie, spal na chladné mramorové podlaze našeho bytu. Já ležela v posteli s horečkou a Metias seděl vedle mě, obočí svraštěné starostmi. Slyšeli jsme, jak venku z tlampačů zní přísaha věrnosti Republice. Když se dostali k té části, kde se mluví o prezidentovi, Metias vstal a zasalutoval směrem k hlavnímu městu. Náš milovaný Elektor Primo právě přijal další čtyřleté funkční období. Jedenácté.

„Nemusíš tady u mě sedět, víš," řekla jsem bratrovi, když přísaha skončila. „Běž na tu slavnost. Vyležím to tak jako tak."

Metias dělal, jako by mě ani neslyšel, jen mi na hlavu přiložil další studený obklad. „Vezmou mě do armády tak jako tak," ušklíbl se potom a strčil mi do pusy kousek pomeranče. Vzpomínám si, jak ho pro mě loupal. Jediným dlouhým, dobře promyšleným tahem odřezal všechnu kůru, takže zůstala v kuse.

„Ale co velitelka Jamesonová?" namítla jsem nakřáplým hlasem. „Udělala ti laskavost, že tě nepřidělila na frontu... Bude ji mrzet, že tam nejsi. Nedostane se ti to do záznamů? Přece nechceš, aby tě hned vyhodili?"

Metias mě klepnul prstem přes nos, abych byla zticha. „Nech

už toho, Juny. Za to, že nebudu na slavnosti, mi nikdo hlavu neutrhne. A kromě toho," zamrkal na mě, „se vždycky můžu nabourat do jejich databáze a svůj záznam si promazat."

Usmála jsem se a snila o tom, že mě jednoho dne také přijmout do armády Republiky a že dostanu vlastní černou uniformu. Možná budu mít dokonce i to štěstí, že mě přidělí k nějakému slavnému veliteli, jako se to podařilo Metiasovi. Otevřela jsem pusu a dostala další kousek pomeranče. „Neměl bys tak často jezdit do Batally. Možná bys pak měl čas na to, aby sis našel přítelkyni."

Metias se zasmál. „Na co by mi byla přítelkyně? Vždyť mi bohatě stačí to, že se musím starat o svou malou sestřičku."

„Ale no tak! Jednoho dne si přece nějakou přítelkyni najdeš, ne?"

„Uvidíme. Asi jsem hodně vybíravý."

Zarazila jsem se a zadívala jsem se mu do očí. „Metiasi, starala se o mě maminka, když jsem byla nemocná? Dělala taky všechny tyhle věci?"

Metias natáhl ruku a odhrnul mi z upoceného čela prameny vlasů. „Co tě to napadá, Juny? Samozřejmě, že se o tebe starala. A dělala to mnohem líp, než to zvládám já."

„Ne. *Ty* to děláš úplně nejlíp," zašeptala jsem a pomalu se mi začínaly klížit oči.

Bratr se usmál. „To je hezké, že to říkáš."

„Neopustíš mě jako oni, viď? Zůstaneš se mnou dýl než máma a táta?"

Metias se ke mně sklonil a políbil mě na čelo. „Zůstanu s tebou napořád, prcku. Tak dlouho, až ti to začne být protivné."

★ ★ ★

00:01
Sektor Ruby
22 °C

Sotva se u dveří objeví Thomas, hned vím, že se stalo něco strašného. Světla ve všech obytných domech zhasla, přesně jak to Metias říkal, a v našem bytě svítí jen olejové lampy. Ollie štěká na blížící se bouřku. Já jsem si oblékla tréninkovou uniformu a černo-červenou vestu a vlasy jsem si svázala do pevného copu. V prvním okamžiku mám vlastně radost, že to není Metias, kdo zabušil na dveře, protože by mu hned bylo jasné, že se chystám ven. Že znovu nedbám jeho rozkazů.

Když otevřu dveře, Thomas si odkašle, asi překvapen tím, jak jsem sama překvapená z jeho návštěvy, a pak se pokusí o úsměv. (Na čele má olejovou šmouhu, nejspíš od vlastního ukazováčku, což znamená, že právě skončil s údržbou své zbraně a zítra ho čeká inspekce.) Založím ruce přes prsa a čekám. Zdvořile zasalutuje.

„Dobrý večer, slečno Iparisová."

Zhluboka se nadechnu. „Zrovna jsem si chtěla jít zaběhat. Kde je Metias?"

„Velitelka Jamesonová vás prosí, abyste se mnou okamžitě jela do Ústřední nemocnice," řekne a po chvilce váhání dodá: „Vlastně je to spíš rozkaz než prosba."

Cítím, jak se mi hrůzou svírá žaludek. „Proč mi prostě nezavolala?" zeptám se.

„Zřejmě chtěla, abych vás doprovodil."

„Proč?" zeptám se hlasitěji, než by bylo nutné. „Kde je můj bratr?"

Teď je na něm, aby se zhluboka nadechl. Ale já už tuším, co řekne. „Je mi líto. Metias byl zabit."